

drives på ganske samme måde i Grønland som i Danmark, mens der var andre for Grønland helt specielle former for næring, som man ikke kunne sætte sig ind i på kun 6 måneder, og her tænkte han på fåreavl. Man var i Danmark ikke kendt med den måde, fåreavl blev drevet på i Grønland, og danskere, som ønskede at drive fåreavl i Grønland, måtte derfor først sætte sig ind i de grønlandske forhold. Han mente da også, at sammenslutningen af fåreholdere aldrig ville tillade en mand, der kom fra Danmark, at nedsætte sig som fåreholder, kun 6 måneder efter at han var kommet til Grønland. Men der kunne i øvrigt sikkert findes andre lignende eksempler. Han kunne dog tilslutte sig forslaget om 6 måneders forudgående bopæl, hvor det drejede sig om at åbne en handelsvirksomhed, for det foregik jo på ganske samme måde som i Danmark.

Formanden gjorde Jørgen Poulsen opmærksom på, at der ikke krævedes næringsbrev til at drive fåreavl. Der var dog andre måder at begrænse muligheden for at nedsætte sig i Grønland som fåreholder, idet der jo til sådan virksomhed krævedes jord og grund til at bygge hus på, i hvilket spørgsmål fåreholderforeningen og kommunalbestyrelsen kunne gøre deres indflydelse gældende på den måde, at man sikrede sig, at kun folk, som havde kendskab til grønlandske forhold, fik brugsret over noget af den sparsomme jord i landet. Jørgen Poulsons ønske blev således imødekommet på anden måde, og der var jo i øvrigt ingen tvivl om hans mening.

Jørgen Olsen bemærkede, at han i sit forrige indlæg havde glemt at henvise til det af ham under forårssamlingen fremsatte forslag om 5 års bopælskrav, hvilket forslag han havde motiveret ved samme lejlighed. Blandt begrundelserne herfor kunne han nævne, at udsendte fra Danmark havde alt for let ved at komme op og starte en næringsvirksomhed, når der var krav om kun 6 måneders forudgående bopæl, ligesom de havde meget lettere adgang til kapital end de fastboende. Det han så gerne ville undgå var, at der ikke blev plads til flere virksomheder, når den grønlandske befolkning engang var blevet tilstrækkelig moden til selv

at starte sådanne og havde fået mulighed for at indsamle den fornødne kapital, fordi alt for mange danskere netop i disse år allerede havde etableret sig i Grønland.

Peter Heilmann bemærkede, at man for nogle år siden havde fortolket bopælskravet således, at det kun blev opfyldt af de personer, som i de foregående 6 måneder var blevet lønnet som lokalt ansatte. Han ville gerne vide, om man havde overvejet muligheden for at videreføre denne praksis, der i hans øjne virkelig tilgodeså meningen med bopælskravet.

Formanden udtalte, at man ikke havde fulgt og ej heller havde mulighed for at følge denne praksis, idet de mennesker, som var ansat i Grønland som udsendte, hvad enten der var tale om tjenestemænd eller funktionærer, havde fast bopæl i Grønland, hvis deres ansættelsesforhold ikke på forhånd var fastlagt som midlertidigt. En sæsonhåndværker derimod blev udsendt for en byggesæson, således at hans ansættelsesforhold på forhånd var begrænset til en kort periode, ligesom der også fandtes funktionærer, hvis ansættelsesforhold var af midlertidig karakter. For disse gruppers vedkommende havde man gennem mange år fulgt den praksis, at de ikke blev betragtet som havende fast bopæl. Først når de fratrådte deres ansættelsesforhold ved f. eks. at gå over på lokal løn, regnede man med, at de 6 måneder begyndte. Men ikke midlertidigt ansatte regnedes for at have fast bopæl i Grønland, og det var netop i erkendelse af, at denne praksis gennemførtes, at man i udvalgsbetænkningen havde understreget de andre begrænsningsmuligheder, der forelå, nemlig tjenestemandslovens bestemmelse om, at tjenestemænd ikke må drive næring og ej heller deres husstand.

Ved afstemningen stemte 8 imod og 5 for Jørgen Olsens og Alibak Josefsens forslag om 12 månederskravet. Forslaget var dermed forkastet.

Udvalgsbetænkningens indstilling vedrørende kapitel II vedtoges uden afstemning.

Udvalgsbetænkningens indstilling vedrørende kapitlerne III og IV vedtoges uden bemærkninger.